

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Šserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihicziščejeńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

1. njeđžela adventa.

Romst. 13, 11—14.

Š wobudžetškim napominanjom šo našcha adventška epistola šapoczina: Šchtunda tu je, šo bychmy se španja štawali. Štanje noweho žyrkwineho lěta je pschischło: Nóz je šo minyła, džěń je šo pschiblizik. Duž šlyšchmy to napominanje:

Štawajcže!

1. Nóz je šo minyła, džěń je šo pschiblizik.
2. Duž wotpołozcže škutki čžemnoscže a woblecžcže šo brónje šwětkla.

1. „Nóz je šo minyła“, š tym japoschtol poškasuje na nóz pohanstwa, na čžemnosč hřěcha, kiž šwět pschikrywawšche, přjedy hacž šo Šhrystuš šjewi. Ššlónčžto je drje šo ludam přjedy tež šwěcžiko, ale to njebjeste šwětklo bójšteje wěrnosčje, hnadne šlónčžto bójšteje šmilnosčje w Šhrystušu, woni hišcže snali nješšju. Lud běšche, kotrehož nóz běšche š najmjeńšcha wot hwěšdow wobšwětklena, to běšche židowski lud, kotremuž šo wulke šlubjenja Bože kaž hwěšdy wysche hlomy šybolachu, kotryž čžakawšche na pschikřadžazy džěń šboža. A hdyž nětko špominamy na dolhu čžemnu nóz, pod kotrež čžłowještvo lěttawšynty šdychowawšche, hdyž špominamy na čžěžku štyštnu nóz, kotraž džěńšha hišcže na njelicžnych pohanskich dušchach leži, njeđyrbi nam džěńšha wyškanje psches wutrobu kłincžecž, hdyž tu wješeku powjescž šakřyšchamy: nóz je šo minyła, a džakow- nje šebi pschiwolacž: Džakujcže šo temu Wótzej, kiž je

naš hódnych čžinik š runemu herbštwu šwjatych w šwětkle. Na adventškim šwjedženju šo wošebje šbóžneho čžaka w Božim kraleštwje dopominamy, jako Šesuf šo šjewi a w nim šwětej šlónčžto šesthadža. Šesuf Šhrystuš, šlónčžto prawdosčje, wuliwawšche na šwět pruhi njebjesteje lubosčje. A kaž ptacžki pschi rańšchich serach špěwaja, tak šu japoschtoli pschi rańšchim šwětkle psches šwět ton nowy šhěrlušč špěwali: Šhrystuš Šesuf je do šwěta pschischol, hřěšnikow šbóžnych čžinicz. Lubosne ranje w Božim kraleštwje. Lubosne ranje tež džěńšha hišcže, hdyž Šhrystuš jako šwětklo w dušchi abo w ludu ššhadža, hdyž wutroba šo hori wot wohenja přěnjeje lubosčje. A kažke wješele, hdyž potom te čžemne mrócžalki, kotrež dušchu pschikrywachu, šo barbja wot rańšchich serow hnadny, wot přěnich šlubjenow wěcžneje šmilnosčje, hdyž Šhrystuš šam w dušchi ššhadža kaž šlónčžto wulke a čžiste, mile a čžopke a ju napjelnja š bljšcžom šwojeje lubosčje a duwanje šwjateho Duča kaž rańšchi wěšik psches dušchu džje, šo š hlubokeje dušche šhwalobny šhěrlušč kłincži: Mi je šo šmilnosč dostala. Šnajesch, o dušcha, wješele ranje hnadny, přěnjeje lubosčje, adventški šwjedžen Šhrystušowý w šwojej dušchi? Mý dyrbjeli jón wšchitzy šnacž a wjedžecž, pschetož nam je šo dawno hižom šjewila ta šbóžna hnađa Boža w Šhrystušu; mý šmy hižom někotry adventški šwjedžen šwjecžili. Wono wjazy ranje w ššchescžijanštwje njeje; hdyž šlónčžto wysche šěńdže, šo husto šady mrócžalkow ššhowa. Tež našche šlónčžto Šesuf Šhrystuš je wysche pschischło a je šo šako psched našchimaj woczomaj na jecho š njebjuspěcžu šhubilo.

Lubofny mēr prěnschich rańschich hodzinow so šubi w harje, šwarjenju a wołanju dnja; tež w šchesczianstwie wjazy tač měrnie a lubofnje njeje, kaž tehdom, hdyž rěfascy: czi wěrjazy šu jena wutroba a jena duscha. A tola je džen w šchesczianstwie; šlōnczko nam tež psches mrōczalki šwětlo sczele. We šwětlu šlōnczka šo našcha semja pschekrašnja, w tym šwětlu šo nam šamo šmjertny doł t wrotam wěcznosće pschekrašnja. Džen je w Božim kralestwje. A hdyž tež mrōczalki šrudoby dele wišaja nad cziłowjestwom, je tola džen, kaž dołho nam Šhrystuf šwēczi a jeho ewangelijon. Šacž tež czaš do přědka dže, hdyž je tež něotre hnadne lēto nimo a hušto šo šda, kaž by šo džen nathilicž chyzł a wjeczor pschińcž: je tola džen; je hišcže džen a nowa hnadna hodžina pschińdže t nowym zyrkwynym lētom. Džen je šo pschiblizil. Duž pač tež

2. Šhodžmy w šwětlu. Šchtunda je, šo bychmy se spanja štawali. Dha wotpoložmy škutki cžemnosće a woblecžmy šo brōnje šwětla. Najpředny je nusne, woczi woczinicž. Šich wjele šhodži se šacžinjnymaj wocžomaj. Cžehodla wostawa tač něotra duscha hlucha pschi wšchěch napominanjach a bēži do štaženja: Wona špi. Duž wotucž, kiž ty špišch, a štawaj wot mormych, dha budže Šhrystuf tebe roššwětlicž. Šohladač do šwojeje wutroby a do šwojeje biblije, šchto wona tebi praji, do twojeho šandženeho žiwjenja, kažle wone bēšche, do twojeho pschichoda, kažki budže, do wōczka twojeho Boha a do wutroby twojeho Šbōžnika, do twojeho rowa a do wěcznosće. Něotši wšchaf wōkomit woczi wocžinja — pschi rowje — pschi špowjedži — pschi wubudžazym přědowanju — ale bōrny šašo wušnu na mjehkich šahšwēcłach šwěta a špja kaž přjedny hacž do nožy rowa. Šladač šo teho, šchtunda tu je, šo bychmy se spanja štawali a wotpoložili škutki cžemnosće, hdyž šo tež našchemu cžēku derje špodobaju. Na tač wjele škutkow cžemnosće, do tač wjele rōžkow hrěcha pada dženške šwětlo adventšeho šwjedženja. Mōžnje kliczi do našcheho luda to napominanje: Šhodžmy pōzčiwje jako wo dnjo! Šchtož šo njemōže pōkašacž pschi šlōncžnym šwětlu teho Šnjesa dženša na adventškim šwjedženju, hdyž tōn Šnjēs t nowa nuts cžehnje do šwojeje wōšady, to chžemy wotpoložicž, to chžemy pohrjebacž se štarym zyrkwynym lētom: šahněwany šwōj hñew, njepopšchazy šwoju šawicž, žadosčžimy šwoju žadosčž. Kaž lud w dženšnim adventškim šczenju temu Šnjesej drašty na pucž šczelešche, chžemy štare nōžne drašty hrěcha přecž cžišnyčž a je špalicž w horzej pōkucže a we wohenju přenjeje lubofče a šo woblež adventšeho krala, našcheho Šnjesa Šesom Šhryšta.

Šamjen!

Čroscht pschi rowje.

(Šěrschczina Š. Šeuf.)

W šwojich šylšach horje hladač,
 Š njeby hladač w tyšchnosći;
 Šdychowajo t Bohu žadač,
 Šo czi štyšnosčž šacžeri.
 Šchto na šemi nam'šach wjele? —
 Do rowa wšcho šhowaja.
 Šnjēs pač t njebyš tebi šczele
 Šruhi wěcznoh' žiwjenja.

Šedyn je, kiž wobcžeznych
 Wōšchewja a šmēruje;
 To je wōdžer wumōžnych,
 Kiž šej t šchizom dobył je.
 Wōn se šwojich ranow šliczi
 Balsam w šmjertnej žalosći,
 Kiž je se šmjercže mohł hičzi,
 Šako šam šmjercž pschecžerpi.

Šlož wšchaf woczi wuplakanej
 Tam na Šchizowaneho;
 Nještej tej tež zyle šhmanej,
 Widžitej dže Šehnjatko,
 Kiž je nješlo šwěta hrěchi
 W horzej cžezkej cžēžnosći,
 A wšchu cziłowštu šlōscž a šmēchi
 Š našchej pōknej šbōžnosći.

Šbōžnik, mjeno šlōdke, krašne
 Ša wutrobu šranjenu,
 Kiž je psches bēdženje cžāšne
 Wutka šcžinila šo tu.
 Wušbožicž chže Šnjēs a šhojicž
 Wšchitke rany, kiž je šbil,
 Šekāštwo cže budže hojicž,
 Šy-li jom' šo dowērik.

Duž ty wšchitko donješ t njemu,
 Wšchitko wotwal na njeho,
 Štarosče wšchē wuštōž jemu,
 Š kotrymiž ty nožyš šo.
 Wšchitke pady, wobšunjenja,
 Twoju wšchēdnu nusu wšchu,
 Wšchitke šrudne pomyšlenja
 Wuprač jemu t wutrobu.

Cžichosčž, mēr a špōtojenje
 Špōžči Šnjēs czi hižom jom;
 Cžerpaj pōkne wōšchewjenje
 Š jeho hnadny wobradow.
 Šunu widžišch hnadny jašnosčž,
 Šdyž cže t njeby posbēhnye;
 Šdyž czi Šbōžnik šwoju krašnosčž
 Šsobudželi na wěcznje.

Šorkach našche pōžadanje
 Wěscže budže štojene,
 Našche štyšne poplakanje
 W šbōžnosći b'dže šabyte.
 W Božim šwětlu pschekrašnjeni
 Štupicž šmēmny pschēd njeho,
 Wohladač tam wušboženi
 Šhryšta lube woblicžo.

Šurij Brōšł.

Šchtōha to bē?

Štarschi Šnjēs, se šwjatōkom domoj dužny wobšhodnik, runje do šwojeje pschijomnje napravjeneje štwy w šamšnym nowo-
 natwarjnym domje šastupi. Wōn šebi šwoju domotnosčž pō
 mōžnosčži šdušchni, wumēni ropr a šchōrnje se županom a štupnjemi
 a šo na šwojim špodobnym mējtacžtu do pschihodneho mjehkeho
 šlōka pschi cžoplych šhachlach šlehny; ale wōczakowana dobra myšł
 nočžyšche pschińcž! Šchto bē teho wina? Přjedny hacž tōn Šnjēs

ſwoju piſarſnju wopuſchczi, bęſche jedyn hromadzeć ſ nęčajſej liſtu pola njeho pobny. Tón muž bę prawje naleźnje proſny, ſo chzyn wón jemu ſa tak wulzy nuſny ſtuff pohanyſhego miſionſtwa, kotrež w tu khwilu zhle woſebicze pomozhy potreba, pſchinoschł, ſnano hiſchcze nęſchto wjetſchi dnyli lońſche lęto, dacž, a wón bęſche ſo wotpoſaſa. Tęho nowonatwarjenty, elegantny dom, jęho rjane wu-möbelowane ſtwy bęchu wjele pjenęſ płaczilę; naſch knjeſ, runjež hewal pſcheczel a dobroczel miſionſtwa, męnjęſche nętkole nicžo ſa toſamo wyſche męcž, a ſrudny bęſche wotpoſaſany hiež dnybjał.

Haj, hromadzeć bę dawno precž, ale wón temu bohatemu knjeſej tola žaneho poſoja njewoſtaji, tón we ſwojich elegantnych ſtwach pſchi ſwojim wjelele praſſotazym khachlowym wohnju žaneho derjemęcža njenamała. Skónčnje pať bęſche wón tola po nęčjim ſdręmnył, pſchetož ſchtož wón nętko woprawdže dožiwieč męnjęſche, bę jeno ſón. Tęmu bę, jaťo by wotpoſaſany hromadzeć hiſchcze raſ pſched njeho ſtupił ſ tej próſtwu: „Daj mi wot ſwojeho bohatſtwa ſa wbohich pohanow!“ ale wón jęho wotpoſaſa kaž prjedy w piſarſni. Wotpoſaſany nętkotre kročele wróczo ſtupi, jaťo by hiež chzyn; ale prjedy hacž ſtwa wopuſchczi, ſo hiſchcze raſ wobroczi, jemu druhy liſtu wuczeže a proſchęſche: „Daj ſa požohnowany ſtuff roſpſchęſčzeranja biblije, ſo by Bože ſłowo ł wſchęm khudym hręſchnikam pſchiſchło!“

Tón bohaty pať ſo wotwobroczi a jęho wotpoſaſa, prajizy, ſo nicžo ſa njeho nima. Sažo ſo ſdaſche, ſo chze druhy hiež; w durjach pať ſo hiſchcze raſ wobroczi a tſeczi krocž proſcho pſched teho bohateho knjeſa ſtupi a, mjeſ tym ſo tſeczu liſtu wuczahny, rjenny: „Wóh je Tębje bohacze ſ tubłami žohnowal, njechajch nęſchto ſa khudnych podpizacz?“

Alle tón knjeſ ſo roſhnęwa a ſ wótrej ręcžu na proſchazęho ſawręſka: „„Nętko pať mam ſyte, dawacz dnybju, dawacz a pſchęzo ſažo dawacz, nętk je doſcž, ja nochzu wjazy wobcžežowany bycž!““ Tola jaťo wón we ſwojim mjerſanju pſched hromadzerja ſtupi a jemu bliže do woblicža pohlada, dha bu jemu tak dživnje wokolo wutroby — ſchto to jeno bę, ſchtož jęho tak ſatorhny?

Tón zuſy pať džeſche: „Koho ſy Ty pſched lętom proſnył, jaťo twoje lube džečzo w mręcžu ležeſche, a ſchto je Tębje wu-ſlyſchal a Czi je ſtrowe ſažo daril? Komu ſo Ty we ſwojej nuſy wolajſche, jaťo Ty pſched pjecžimi lętami na khorołožu ležeſche a ſmjercž ſo Czi tak ſatraſchna ſdaſche, dokelž Ty męnjęſche, ſo ſmęjeſch Swojich njeſtaſtarynych ſawoſtajičž, a ſchto Twoju modlitwu wuſlyſcha, Tębje wuſtrowi a Czi na cžafnych tubłach wjazy da, dnyli Ty trjebaſch? Schtoha to bę, kiž Tębje, jaťo ſo Ty tehdy wot Swojeho ſtareho hręſchneho žiwjenja wotwobroczi a wo hnadu proſnywſchi wumožęnje a wodacze pytaſche, luboſčžiwje pſchija, Twoju modlitwu wuſlyſcha a wſchitke Twoje hręchi woda?“

Duž tón bohaty muž ſwoje woblicžo ſ wobęmaj rukomaj pſchitry, wón ſpóſna, ſo bęſche to Knjeſ Teſuſ ſam, kiž ſ nim ręcžeſche; tón pať pokraczęſche a džeſche: „Ty ſy wjele wote mnje proſnył, a ja ſym Czi wſchitko pſchijwolil, haj wjazy hiſchcze, ja ſym ſwoje žiwjenje ſa Tębje dal a ſwoju krej ſa Tębje pſchelal, a nętko, kať je, dnybimoj ſwjajſ ſe ſobu ſęžinicž? Ty nochzeſch wjazy ſ próſtwami ſa moje kraleſtvo wobcžežowany bycž, kať hdyž ja nętko tež wjazy pſches Tębje wobcžežowany bycž nochzyn, ſchto potom?“

Pſchi tyhle ſłowach tón bohaty muž wotuczi; wone w jęho duſchi hiſchcze ſ hórkim porokom klinečachu. Wón ſo Bohu Knjeſej džaťowajſche, kiž bę jęho ſ tutym ſonom na prawy pucž poľajſ; wón ſwój popróſny njedžal w prawym ſwęcłe póſna, ſo jęho hłuboťo kajęſche a ſ polnymaj rukomaj a ſ džaťownej wutrobu dawajſche, hdyž pſchęzo ſo jemu ſkłaťnoſcž poſticžeſche, na twarje Božęho kraleſtwa pomhacz.

A ty, luby cžitarjo, kať ſ tobu ſteji? Tę tež tebi tón Knjeſ

woczi wotewril, ſo jęho ſameho wobladajch w podobje kóžbeho proſchazęho ſa jęho kraleſtvo? D njewoſtawaj tež ty dawacz temu, kiž je tebi wſchitko dal; kotryž twoje žiwjenje wot ſkaženja wu-može; kotryž tebe kónuje ſ hnadu a ſe ſmilnoſcžu!

F.

Drasta Khryſtufoweje prawdoſcže.

Romſk. 13, 14.

ſłóſ: Naſch Wótcze, kiž ſy w njebjeſach —.

Krej, prawdoſcž Teſom Khryſtuſa
Tę węry wuczeł, khowanka:
Hdyž Boži ſakoň tama mje
Dla pſcheſtupjenjom, hręſchnoſcže,
Dha mam we ſwojim Sbdžniku
Dołh ſpuſchčęny a ſwobodu.

Hdyž ſtył mje jima hręchow dla,
Sso wobłeku ja Teſuſa;
D hdyž męł draſtu kraſniſchu,
Hacz jęho krej a ſaſlužbu!
S nej wón mje droho wutupi,
Mi ſwoju prawdoſcž pſchijwoji.

S tej pſched Bohom ja wobſteju,
Hdyž junu póndu ł budženju;
We draſcže Khryſta prawdoſcže
Mje Wóh ſa džečzo pſchitwoſmje
A ſ węcžnym herbſtwom wobhnadži
We njewuprajnej ſbdžnoſcži.

A budu potom w njebjeſach
Po jaſnych khodžicž ſahonach,
Czi, Khryſcže, węcžnu khwalbu dam,
So kwapnu draſtu prawdy mam,
Kiž dohnył ſy mi na ſchizju
Se ſwojej drohej ſaſlužbu.

Tę hižom tudy na ſwęcže
Chzu twój bycž w Božim kraleſtwe,
Tu ſwęcne w twojej ſlužbje ſtačž,
Sso twoju prawdoſcž wobłecacz,
Hacz ſkónčnje ſbdžnje wobſantnu
A pſches ſmjercž ł tebi počahnu!

K. A. Fiedleſ.

Scherjenje.

Se ſawoſtajeńſtwa Sana Wjele.

II.

Hdyž ſebi domoj ſedłowacz dachy, bę hižom ta hodžina bliſto, wo kotrež bojaſni męnja, ſo jęheri. Alle czi knježtojo, mohli czi bojaſni bycž? S wopředla jęchachu, njeręcžo mjeſ ſobu žaneho ſłowa. Kaž nęny jedyn pſchi druhim jęchacz, to woſtudu cžini. Tęho dla počachy po khwili pomajſchi ſtup, tať ſo móžachy trochu ſabatwu wjeſcž. To ſylne panowe wino wabjeſche ł žortam. Alle te žorty a ſmęchi njebęchu ſchwarne, kať bęchu prjedy te ſmęſchi a žorcžiki na hrodže byle.

Se drje to dživ? Młodoſcž je tórnoſcž, kať ſtare pſchijſłowo praji. A woſebje tehdy, hdyž je ſo dobreho jędło a pilo, a hłowa je potroſchku polna, a w moſhach winowe hibanki hraja, ſabhywa ſo, ſchto ma ſo ręcžecž abo ſchto niz. Tehdy je młodžinje cžežto, myſłętki ſ wotežku dđeržecž a jaſhki ſa wuſdu męcž. Žorty a pryſle

ho potom bješ mery honja. A lóžko pschi tym to pschiblowo placzi: Žorty šu žhorty!

Runje tač bješče tež tu. A najmlóbschi knjesyt mějesche najhóršchi rôt. Blíže k tej schibjenzy bėchu a bóle wón šypasche njepefne žorty. — Šacž dotal bė měšacžt sa čzmowojtej mročželu ššhowany byl. Nětko stupiwšchi s njeje, pojašni pucž a šwěčesche tač, so bješče schibjenza widžecž, a kač tam wobwěščenž wiša.

Tu šebi naduty žortowal samyšli: Šow čžu towaršchomaj pokazacž, kajki šym šmužity duch. Duž pošbėže hlóš: „Šlej, tamle tón rjeblaty wišač, tón by šo hodžil, sa šchwiznusčke měšcžantki s rejwarjom byčž. Wone šu nětotrežtuli tač šuche kač koža a kóscž, a wón je tež kóscž. Wone šu do woczow bėlke kač stroženy šydł, a hlejče, wón tež. A šo by šo hišcže rjenišchi s měšacžtom šbėlil, je šo tu powěšnyčž dač!“

Žadyn tamneju na tajke žadlawe žwjenki njesytny šyła. Šacžrunje wščač hewal tež pryšlakaj a žortulej bėšchtaj, bė jimaj hrošno, šo k tajkimle žorcžikam šmjecž.

Šo šobu nježortowaschtaj a wostaschtaj s mjelczom, jeho rošpali. A temu hordacžkej bė, kač by jemu šphtowar do wucha dunyl: Šo jimaj pošak, kač njebojašnu wutrobu mašch! Duž sawoła psches čžichu nóz: „Njeblacžo tamle! Ša tydžen šmėjemy w bješadže hraje a reje! Šy tola tež pschińdž!“

„Šaj! — haj! — haj! — Ša hižom du!“ — Šač štróži jich wrěšlaty hlóš wot schibjenzy šem. A „„wu — hu — wu!““ pschiwu tón šatraschny hlóš. —

Ššmorano tola! Šajka to čžerjenža s dobom! Měšacžt jich widži s nichorom na měšto hnacž. Šač ššelene kłoki jim konje čžekajo du. Šaj, čžekazy, rubajče s wotrohu do nich abo wam wobwěščenž na šhribjet šlecži! Nihdy čžaš žiwjenja hišcže njesju tač hnali. Šbždemu je, jako by wobwěščenžowe koscžane poršty še šymu na šyle čžul.

Ša malo mjehšchinow šu k měštu. Ale měšcžantske wrota jim njebadža nuts. Še je wrótnik hižom do nožy šamknył. Duž do nich bijo a kopajo wołaja s hlóškom: „Wrótniko, wotamk nam w škof!“ a žadyn šo nješšhrobli, nasady hladnyčž.

A lėdy šakorcža wrota, dha s nimi čži štyšni jėčharjo do měšta šlecža, a w jentym rubanju po hašy dale. Wrótnik wšchón štróženy ša nimi šmórcži wuwalschi woczji: „Čži drje šu rošoma šbyli? Šinač to njemóže byčž!“ A měšacžt šo ša nimi šmėje.

III.

Něšcto lėt pošdžišcho bėšche wójna, kotraž je s žyła 7 lėt traka po čžimž ma tež pschimjeno. Šo jenej tehdyšchich bitwow bė na šhwilu mēr. A na čžaš pschimėra něšcto šchwadronow wot naschich jėšdných do Miščna pschińdže. Tu mějesche dobre šwartėry. Šo šo ša wyschłow wšchudže te najrjenšche bjeru, to dže šo šamo wot šebje wė. Šač jedyn s tych wyschłow še šwójim pacholom w nahladnym domje pschebyłka dosta. Šón hospodač, hižom wobštarny a šchėdžiwy muž, bė luby a pschecželny knjes. Šórsy šo šdobrišchtaj, wón a tón jeho runjecža šlėtnjenty wyschł.

Šošlėišchi njebėšche hracžt, šchtož hewal čži šobuwšchkojo bėchu. Šola pošrėbny lubjerad s baški pėkneho mišchnjanskeho winka. Šehodla šydasche s wjecžora najradšcho doma, šo by tu pschi dobrej šchłėnzy s hospodnym knjesom šabawy mėl. Ššchi tym do teho pschińdže, šo bėšche hospodač daloko po krajach pobyty muž, wšchelako šhonjenty, mudry, a šnajesche šwėt. Šórsy šo mjes nimaj dorėča, šo bėšche šadko lėt do teho čžaša w šušobje s dracžowškim mišchtróm byl. Nětotrehožtuli pschebėhnje hušchł, hdyž wo dracžu ššyšchi, a še žanyš sa blidom pošedžecž njechal. Šo pak bė naschemu wojeřškemu wyschłej wšcho jene. A wšchako tón hospodač nětko wjaz njebėšche kat abo dracž, ale bė widžany muž, jako tež

jeho žona widžana knjeni. Šimo teho bė hospoda pėkna; jėdž a picže bė dobre, a konjenz ša wobej konjom čžisty a pschihodny dosčž. Šlejče, tón něhdyschi konjebėrz bė w šušbye do pienjes pschischol. Duž bė šwoje šazpjene rjemjėšlo škožil. A dokelž bė rodženy s Miščna, pėkneho měšta, bė šo šem šašyblil, k mėru na štare dny.

Ššchi šłóbdnym winku a wonjatej tobacžnej trubzy šo pėkna šabawa pschedže, hdyž šy s duschnym towaršchom ša blidom. Něšctožtuli pschi tajkej šabawje na jasył štupa, šchtož šo čži hewal taji a šhowa. Šač šedžeschtaj ras s wjecžora šamaj pschi dobrým pitku a pachajo trubku, tón mišchnjanski knjes a tón wojeřški hóscž. Šknjeni tón wjecžor njebėšche doma. Duž móžeschtaj powjedacž wo něčžimžtuli, šchtož ša žony lubošne njeje. Šo krotkej rošmólwje šanješe wyschł: „Šižom tóšhdy mi na myšle šhodži, šo bych s wami šamym porėčač, wo čžimž psched druhich wušchomaj mjelczu. Šy šče dže tajki rošomny, šhonjenty muž a wšchelach wėzow šwėdomy. A čžašto šo praji, šo mužojo wšcheho prjedawšcheho šaštojštwiše tajke a wonajke tajnosče šnaja. Duž bych na waš to praschenje mėl: Móže šo pschėtkaty wobwěščenž wotwołacž, jeli šo šo na njeho woła? Móže to w šcherjatej hodžinje k žiwjenju pschińcž?“

Hospodač šmėwknyschi džešche: „„Šy wščač macže to tola ša blady, mój knježe, ša blady hłupeho luda!““

Ša to tón wyschł rjekny: „Šaj hlejče, ja šawěsče pschiwėřškow nimam, duž wėm tež, šo šcherjenja njesju. A pschi tym šym we wšchėch wėzach, kač šo mi štaremu wójnarnej škuscha, bješe wšcheje bojosče. A tola šym ša mlode lėta pschi podawku pobyl, kotryž čže mje hišcže dženša ššchacž, hdyž na pomjatt štupi!“

„„Dha budžče prošenty, powjescže tola, šchto je to bylo.““

A na to wyschł powjedacž počža. —

(Ššchichodnje ššoncženje.)

Wšchelake s bliska a s daloka.

Šamjet nazionalliberalneje štrony, šo by šo šwjedžen štyoch kralow šbėhnył a pschichodnu nježelu šobu šwjecžil, je šo šańdženu wutoru w šakškim šejmje wuradžil. Šacžrunje tež konservativni s liberalnymi ša pschijecže teho šamjeta wustupowachu, tola naschey šerbštaj šapóšłanzaj k. Šokla a Šoba šo w tym wot myšle druhich konservativnych šapóšłanzow wotdžėlišchtaj a w myšli a po žabanju nascheho šerbškeho luda ša šdžerženje naschemu ludej drošeho šwjedženja štyoch kralow hlóšowataj. Šjetšchina šejma šo ša šbėhnjenje šwjedženja pschi wotšłóšowanju wupraji. Šwšchnosčž pak knjesej ministrej pschipowjedži, šo wona do šbėhnjenja šwjedženja nješwola.

Dališche dobrowólne dary ša wbohe armeniske šyroty:

- Š Poršiškeje wošady psches k. šar. Šrygarja:
 - B. s B. 2 hr. — np.
- Š Šrodžičžanskeje wošady psches knjesa šararja
 - Štróšaka:
 - M. M. 2 " — "

Šromadže: 4 hr. — np.

Š mjenje wobohich šyrotow wutrobny džak.

Šólčž, redaktor.

„Šombaj Šób“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchėch pschewawarňjach „Šerb. Šowin“ na wšach a w Šudyschinje dostacž. Ša šchtwórcž lėta placzi wón 40 np., jenotliwe čžišla šo ša 4 np. pschedawaju.